

## OIENTS DE LA PARAULA

per MIQUEL ESTRADÉ

La primera paraula del Pròleg ja ens situa en aquesta línia que haurà d'orientar tota la vida del monjo: Escolta, fill.

El monjo no es caracteritza pel seu fer, precisament per això ho podrà fer tot. No serà ni un investigador, ni un ensenyant, ni un metge, ni un pagès; podrà fer tot això pel que fa al seu treball. No serà ni tan sols un orant, si entenem per orant una persona dedicada a un ofici coral.

El monjo no és un membre de l'Església especialment afectat a la lloança pública. És simplement un deixeble del Crist que cerca de traduir en actes, sol o amb altres, el «pregueu sense parar».

El monjo no ha de fer res de determinat, i ho podrà fer tot, a condició que la cosa que fa no el destorbi d'allò que el constitueix: ser un oient, un escoltador, un cercador de Déu, un home devorat pel desig d'un Déu que l'ha fascinat.

El monjo és un servidor de la paraula en el seu sentit més immediat: el d'escoltar. La paraula no reclama pas altra cosa que ser escoltada, és a dir: acollida i acceptada.

Escoltar-la és el primer servei, i l'únic, que hem de prestar a la paraula, si entenem el verb escoltar en el seu sentit ple d'obeir.

La paraula, quan és escoltada, ressona i es fa sentir a partir i a través d'aquell qui l'ha rebuda. La paraula provoca un eco.

D'aquí neix el segon servei a la paraula, que és la seva transmissió.

Tot profeta és servidor de la paraula en aquest doble sentit. És, en primer lloc, un devorador de la paraula i, segonament, un transmissor: posa la paraula a l'abast del poble per tal que aquest es posi també al servei de la paraula.

Escoltar la paraula és el terme primer de tota vocació. *Vocare* equival a cridar, i tota crida és servida en tant que és escoltada.

Tota l'ascesi que la Regla Benedictina imposa al monjo té aquesta finalitat: fer-lo apte per a escolta i, per tant, per a respondre, per a respondre amb tot el seu ésser.

El Senyor no és presentat en el Pròleg com aquell qui mana, sinó com aquell qui crida, que invita, que busca.

I el monjo és aquell qui escolta i respon. La seva resposta té nivells diversos, que van des d'una acció compromesa a un assaborir senzillament el fet de ser cridat i de ser invitat: «quina cosa més dolça per a nosaltres, germans caríssims, que aquesta veu del Senyor que ens invita!» (Prol. 19).

Quan sant Benet demana al monjo de no anteposar res a l'amor del Crist, és en termes de desig que cal entendre aquesta demanda. La paraula invitant de Déu, el monjo l'escolta amb ulls esbata-nats i amb orelles atònites, però sense por.

El monjo és un oient de la paraula, de la paraula que desvetlla, que fa sentir el seu crit, que ordena, que exhorta, que ensenya.

El monjo s'alimenta de la paraula. Es el sentit de la *lectio divina*.

La recerca de Déu és recerca de la seva paraula. Invitat pel Senyor que s'expressa per la seva paraula i a través d'ella es comunica als homes i el monjo respon amb delit.

Déu adreçant-se a l'home el crea en la seva realitat dialogant, li dona consciència de ser algú per a algú, el fa sentir conegut i reconegut.

Les nou vegades que surt al Pròleg el verb *audire* (escoltar, sentir) justifica que diguem que el monjo és un oient que respon.